

TREČIAS SKYRIUS

Haris greitai užbėgo laiptais aukštyn apsirngti.

Berniuko kambarys buvo nukabinėtas gyvūnų plakatais, o viena siena skirta vien

įvairiausių veislių šunims. Dar kambaryje buvo pilna knygų apie gyvūnus.

Ant vašo už durų, paslėptas po mokykline kuprine, kabėjo mažas raudonas šuns antkaklis ir pasaitėlis, kuriuos Haris nusipirko už kišenpinigius.

Berniukas apsivilko juodus džinsus ir derančius juodus marškinėlius. Kerė tvirtino, kad, dėvėdamas juodus drabužius, jis atrodo kaip įsilaužėlis, bet Haris manė, jog vilkint juodai jis ir didžiulis jo ūgis ne taip krinta į akis.

Kai grįžo apačion, mama Hariui padavė kortelę su įmantriu auksiniu užrašu.

– Čia kvietimas, – pasakė ji. – Apdovanojimų ceremonija prasidės penktą valandą vakaro viešbutyje „Metro“, bet turi ateiti

pusę penkių, supratai? **NEVĖLUOK.**
Ten susirinks daugybė draugų ir gerbėjų,
visi lauks norėdami pamatyti, kaip Minei
bus įteiktas apdovanojimas „Už viso gyve-
nimo pasiekimus“. Prieš renginio pradžią
jie norės pasidaryti asmenukių ir gauti au-
tografą.

– Gerbėjai? Asmenukės? – paklausė Haris.

– Taip, Minė yra superžvaigždė tualeti-
nio popieriaus pasaulyje, – pasakė mama.

– Oho, – tarstelėjo Haris. – Nė nenutuokiau.

Paskui mama ištiesė jam grožio salono
pavadinimu „Šiandien gaurai, rytoj plikė“
kortelę.

– Antrą valandą po pietų nuvesk Minę
ten susišukuoti, – pasakė ji. – Papietauki-
te ir keliaukite į universalinę parduotuvę.

Minei reikia naujų drabužių. Ji negali atsiminti apdovanojimo „Už viso gyvenimo pasiekimus“ dėvėdama seną megztinį. Padėk Minei išsirinkti ką nors padoraus.

– Oho, Hari, kokia gausybė darbų, – nustebo Kerė. – Kertu lažybų, kad dabar gailiesi nepaprašęs šimto taškų.

– Ak, ir neleisk Minei valgyti irisų, – toliau mokė mama. – Nuo jų ji ima keistai elgtis. Ir niekada neišleisk jos iš akių. Nepamiršk, kad nors ir trumpų kojelių, ji greitai vaikšto. Be to, kartais jai kyla „idėjų“. Pasistenk, kad taip nenutiktų.

– O kaip žinoti, kad Minei kilo „idėjų“? – paklausė Haris.

– Tiesiog nenuleisk nuo jos akių, gerai? – paprašė mama. – Jei sugebėsi prižiūrėti

Minę, gal ir patikėsiu, kad gali turėti šunį. Kol kas vienintelis kartas, kai mačiau tave su šunimi, buvo tą dieną, kai rūpinaisi dėdės Stivo šunimi Majoru. O jis iššoko pro vonios kambario langą ir užvirto tiesiai ant manęs. Snaudžiau saulėkaitoje savo krėsele ir staiga – bumbt!

– Majoras labai nudžiugo, galėdamas susipažinti su Raktažole ir Saulute, – paaiškino Haris.

– Paskui jis suėdė tris gabalėlius sviesto ir privėmė virtuvėje po stalu! – piktinosi mama.

– Tačiau tai buvo gan sumanu, – pasakė Haris. – Ne apsivemti, o atidaryti šaldytuvą. Labai mažai šunų tai moka. Šiaip ar taip, turėdamas nuosavą šuniuką, aš jį

išauklėsiu. Pažadų, kad jis nebus panašus į Majorą.

Minė nusileido laiptais žemyn ir dirstelėjo į virtuvę.

– Dieve mano, kokia netvarka... – pasakė ji.

– Taip, o kas kaltas? – atžariai paklausė mama.

– Sakyčiau, tu, žinodama, kad tavo dušas prateka, – pasakė Minė. – Gal pasikviesk meistrą.

– Visų pirma, neturėjai naudotis dušu! – pyko mama. – Kodėl vietoj jo neišsimaudei malonioje vonioje?

– Maudytis vonioje nuobodu, – pareiškė Minė. – Tik drybsai karštame vandenyje. Ne, ačiū. Šiaip ar taip, kam kvietei mane pasisvečiuoti, jei tavo dušas netvarkingas?

– Pasikviečiau tave, kad galėtume kartu praleisti malonią dieną „Reikalo prispirtųjų“ apdovanojimuose, pameni? – tarė mama. – Ketinau išsivesti tave ir palepinti: nauji drabužiai, pietūs, kirpėjas. Norėjau išrinkti tau skrybėlaiteį.

– Skrybėlaite! – prunkštelėjo Minė. – Niekada nedėviu skrybėlių, jei tik neketinu susitikti su karaliene.

– Ar esi susitikusi su karaliene? – paklausė Haris.

– Taip, žinoma, – atsakė Minė. – Du kartus.

Ji atsigrįžo į mamą.

– Nenoriu eiti į tą kvailą tualetinio popieriaus apdovanojimų renginį ir visai netrokštu jam puoštis.

– Tu gausi apdovanojimą „Už viso gyvenimo pasiekimus“! – pareiškė mama. – Visi pagerbs tavo gyvenimą.

– Taip, prisimindami jį, tarsi mano gyvenimas jau baigėsi. Na, jis nesibaigė, – ryžtingai pareiškė Minė. – Dar liko daugybė dalykų, kuriuos ketinu nuveikti.

– Štai! – grasindama močiutei pirštu pasakė mama. – Įsidėmėk, Hari. Minei kilo viena iš jos „idėjų“. Štai kaip viskas prasideda. Saugokis to.

Haris nervingai linktelėjo.

– Šiandien niekur negalėsiu eiti iš namų, tvarkysiu šio potvynio pasekmes, todėl tavimi pasirūpins Haris, – toliau kalbėjo mama.

– Manimi nereikia rūpintis, – atkirto

Minė. – Man septyniasdešimt ketveri metai, o ne šimtas ketveri.

– Tavęs laukia svarbi diena, – priminė mama. – Noriu, kad ja pasidžiaugtum, bet tau reikia paramos. Bijau, kad nepavargtum.

– Aš niekada nepavargstu, – atkirto Minė.

– Ar įsidėjai savo didelį raudoną šalį tam atvejui, jei oras atvėstų? – paklausė mama.

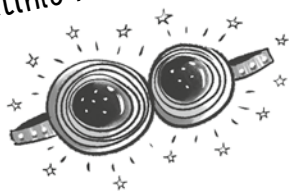
– Taip, aš pasiėmiau savo šalį, – atsiduso ir viptelėjo Minė. – Jis rankinėje.

Minė paplekšnojo per didžiulę rankinę sau ant peties. Haris pažvelgė į ją ir jau ne pirmą sykį susimąstė, kas dar ten laikoma. Berniukui patiko įsivaizduoti, kad rankinėje yra daugybė keistų ir netikėtų daiktų, kad ir:

Gyvas omaras

Naktinio matymo akiniai

Purpurinė
šilkinė pelerina,
dygsniuota
auksiniu siūlu

Mažytis
mirusio
giminaičio
portretas
su užrašytu
prakeiksmu

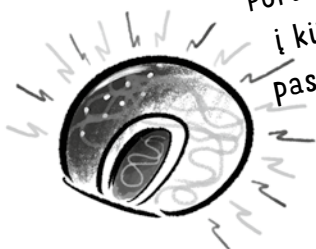
Lauke iškasta
senovinė
moneta

Galbūt reaktyvinė
kuprinė

Portalas
į kita
pasaulį

Trys
mažytės
elfės
stiklainyje

Aksominis kapšiuokas
su dviem deimantais
ir rubinu

– Hari, būk atidus, – liepė mama, rodydama į atlapotas laukujes duris, pro kurias ką tik išžygiavo močiutė. – Nepamiršk, kad turi nenuleisti nuo Minės akių.

– Supratau, – pasakė Haris.

O tada apsiavė sportukus ir nubėgo pas-
kui močiutę.